

Ostatním obsahem stížnosti brojí st-l proti oné části nař. rozhodnutí, v níž bylo vysloveno, že schválená provozovna nebude st-le jako souseda nepřipustnou měrou obtěžovati. V tomto směru vznáší stížnost následující námitky. — — — — —

Z ustanovení §§ 25, 26, 30 a 32 živn. řádu, jejichž obsah již svrchu byl reprodukován, plyne sice, že živn. provozovny, které vyvolávají účinky v předpisech těch uvedené, potřebují schválení živn. úřadem, z předpisů těch neplyne však, že by úřad za všech okolností musil zřízení závodů takových zakázati. I provozovny, které jsou pro sousedstvo spojeny s určitými závadami, které nelze stanovením vhodných podmínek úplně odstraniti, mohou býti schváleny, nepřesahují-li závady ty míru přípustnou. Tak ustálila se judikatura jak býv. ss-u (srov. Budw. 125 A, 6642 A, 7156 A a j.), tak i nss-u (srov. Boh. A 4114/24, 6032/26, 6625/27 a j.). Otázka pak, zda živn. provozovnou nějaké obtěžování sousedstva nastane, jakož i další otázka, zda toto obtěžování je nepřipustné, není otázkou právní, jak se mylně domnívá stížnost, nýbrž otázkou znaleckou, a tedy otázkou skutkové podstaty (srov. nál. Budw. 6642 A, 7156 A, Boh. A 3063/24), kterou nss nemůže zkoumati ve věci samé, nýbrž jen s hledisek formální správnosti, vytčených v § 6 odst. 2 zák. o ss. — — — — —

Č. 10.563.

Dávka za úřední úkony. — Justiční správa: I. *Ustanovení sazby ch) položky 9. vl. nař. z 22. prosince 1926 č. 254 Sb., že za uložení všeobecné plné moci stranami pro jejich právní zástupce k soudu v Čechách, na Moravě a ve Slezsku stanoví se dávka, je kryto zákonem č. 53/25. Sb. — II. Uložení všeobecné plné moci pro právního zástupce k soudu je věcí justiční správy.

(Nález ze dne 24. května 1933 č. 9123.)

Věc: Dr. Jindřich B., advokát v Ú. proti presidiu krajského soudu v Litoměřicích (vrch. odb. r. Dr. Kar. Vodstrčil) o dávku za úřední správní úkon.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním de pres. dne 28. března 1929 st-l jako právní zástupce fy »Gebrüder B.« v Ú. a podáním de pres. dne 10. ledna 1930 jako právní zástupce fy »F. E. H. & Sohn« v Ú. žádal okresní soud v Ústí n. L. za presidiální uložení všeobecných plných mocí. Tyto plné moci byly na okresní soud přijaty a uloženy. St-li pak byla vyměřena platebními příkazy z 28. května 1931 a z 29. května 1931 a k placení uložena z přijetí a uložení generálních plných mocí podle sazby ch pol. 9. vl. nař. č. 254/26 dávka za úřední správní úkon po 50 Kč.

Odvolání proti těmto platebním příkazům zamítl žal. úřad nař. rozhodnutími v podstatě z těchto důvodů: Jednací řád (nař. min. sprav. č. 112/1897 ř. z.) v § 24 vypočítává věci presidiální (věci justiční správy) a mezi nimi také výslovně uvádí přijetí a uložení generální plné moci do spisů presidiálních. Jednací řád tento spočívá pak na zákonech č. 110/1895 ř. z. (čl. XXIV.), č. 112/1895 ř. z. (čl. LV), č. 78/1896 ř. z. (čl. XLI)

a č. 217/1896 ř. z. (§ 99) a má tedy závaznou moc zákona. Názor strany, že přijetí a uložení takové plné moci je věcí soudnictví, mohl by mít význam jen de lege ferenda, jest však de lege lata nezávažný. St-1 sám žádost svou o uložení plné moci řídil na presidium okresního soudu, vztažmo žádal o presidiální uložení plné moci.

O stížnostech, podaných na tato rozhodnutí, uvážil nss toto:

Obracejíce se proti správnosti názoru žal. úřadu, že přijetí a uložení generální plné moci jest úkonem správním, namítají stížnosti předem, že, je-li přijetí a uložení generální plné moci uvedeno v § 24 nař. min. sprav. z 5. května 1897 č. 112 ř. z., kterým byl vydán nový jednací řád pro soudy I. a II. stolice, není tím řečeno, že se tato věc prohlašuje za věc justiční správy, ježto slovy »presidiální věci (věci justiční správy, §§ 19 a 21)« mjí býti označeny »presidiální věci, k nimž zvláště náležejí všechny věci justiční správy, stran kterých jest použití ustanovení §§ 19 a 21«. S tímto výkladem § 24 jedn. ř. souhlasiti nelze. Uvádí-li se v jeho první větě, že »k záležitostem presidiálním (záležitostem správy spravedlnosti, §§ 19 a 21) náležejí« věci dále vypočtené, mezi nimiž jsou v bodě 13 uvedeny také záležitosti advokátní, nelze tomuto ustanovení rozuměti jinak, než že všechny věci tu vypočtené jsou věcmi presidiálními, t. j. věcmi justiční správy, a že tedy mezi ně patří také přijetí a uschování všeobecné plné moci, jež podle 2. odstavce cit. § 24 náleží k advokátním věcem uvedeným v bodě 13 (srov. Ott, Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního 1897, I. str. 200). Je tedy správný názor žal. úřadu, že přijetí a uložení generální plné moci je v § 24 j. ř. prohlášeno za věc justiční správy.

Stížnosti, připouštějíce samy možnost tohoto výkladu § 24 j. ř., namítají dále, že použití slov »justiční správa« v první větě cit. § vedle slov »presidiální věc« nemůže mít ten právní účinek, že všechny věci, které jsou v tomto § uvedeny, jsou již proto věcmi justiční správy, neboť jednací řád jest jen prováděcím předpisem a nemůže proto změnit ustanovení civilního řádu soudního. Tu pak hájí stížnost názor, že z § 30 civ. řádu soud. plyne, že při přijetí a uložení generální plné moci jde o úkon soudnictví a nikoliv o věc justiční správy, takže zmíněné ustanovení jednacího řádu je v rozporu s § 30 civ. řádu soud. Se stížnostmi jest souhlasiti v tom, že věc, která podle civ. řádu soud. náleží k věcem soudní pravomoci, nemohla býti jednacím řádem prohlášena za věc justiční správy. Rovněž jest správné, že zkoumání plné moci, kterou podle § 30 civ. řádu soud. advokáti a jiní zmocněnci mají při prvním procesním úkonu, který ve sporné věci konají, prokazovati své zmocnění, jest úkonem soudní pravomoci (§ 1 zák. z 1. srpna 1895 č. 111 ř. z.) a nikoli věcí správy soudnictví (§ 73 zák. o org. soudnictví z 27. listopadu 1896 č. 217 ř. z.). Nesprávný je však názor stížností, že z cit. § 30 civ. řádu soudního plyne, že při přijetí a uschování všeobecné plné moci jde o úkon soudní pravomoci. Z toho, že se v tomto § civ. řádu soud. ukládá advokátům a jiným zmocněncům, aby při prvním procesním úkonu, který ve sporné věci konají, předložili plnou moc pro spornou věc, o kterou jde, nikterak neplyne, že přijetí a uschování všeobecné plné moci jest úkonem soudní pravomoci, neboť o výkonu soudní pravomoci v tomto směru možno mluvit teprve, když soud podrobí předloženou plnou moc přezkoumání, jak je mu uloženo v § 37 civ. řádu

soud., podle něhož má v každém období sporu z úřední povinnosti hleděti k tomu, neschází-li výkaz co do legitimace k procesu. Právě tato okolnost svědčí o tom, že přijetí všeobecné plné moci není úkonem soudní pravomoci, nýbrž opatřením technického rázu, mající za účel usnadnění právním zástupcům zastupování jejich stálých klientů v tom směru, aby nemusili předkládati stále nové a nové plné moci, svědčící pro určitý spor, kdyžtě mají plnomocenství všeobecné (srov. Hora: Čsl. civilní právo procesní, 1928-II str. 63). Proto právem je v § 24 jedn. ř. ustanoveno, že přijímáti a uschovávatí všeobecné plné moci a vyrozuměti o tom orgány soudní přísluší presidiu soudu jako věc soudní správy, a je bezdůvodná námitka stížnosti, že toto ustanovení je v rozporu s § 30 c. ř. s.

Jestliže za tohoto stavu práva byla vl. nař. z 22. prosince 1926 č. 254 Sb. za uložení všeobecné plné moci stranami pro jejich právní zástupce k soudu v Čech., na Mor. a ve Slez. jako úřední úkon ve věcech správních předepsána dávka, nelze důvodně tvrditi, že se tak stalo v rozporu se zákonem.

Č. 10.564.

Bursy. — Řízení před nss-em: Není přípustna stížnost býv. člena plodinové bursy na nss proti rozhodnutí min. zeměd., kterým zamítnuta byla stížnost do usnesení bursovní rady zbavujícího stěžovatele členství.

(Nález ze dne 24. května 1933 č. 9346.)

V ě c: Leopold K. v O. proti ministerstvu zemědělství o zrušení členství bursy.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: St-li bylo sdělením bratislavské bursy z 20. prosince 1929 oznámeno, že bursovní rada usnesla se ve své schůzi dne 16. prosince 1929 členství st-lovo dnem 31. prosince 1929 zrušiti. Stížnost st-lova do tohoto rozhodnutí byla podle sdělení z 1. září 1930 bursovní radou v sezení dne 28. srpna 1930 zamítnuta a se st-lem sděleno, že odvolání z tohoto rozhodnutí jest nepřípustné.

St-l podal do tohoto rozhodnutí dohlédací stížnost k žal. úřadu, která nař. rozhodnutím byla zamítnuta s odůvodněním, že rozhodnutí bursovní rady bratislavské bursy z 28. srpna 1930 stalo se ve shodě s pravidly pro revisi statutárních práv členů a navštěvovatelů bursy, schválenými min. zeměd. v dohodě s ostatními příslušnými min. Neshledává se tedy důvodu, aby bylo proti bratislavské burse v žádaném směru zakročeno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nss musil předem zkoumati, zda nař. rozhodnutí jest takovým, kterýmž mohlo býti st-li v jeho právech ublíženo a zda tedy st-l má podle § 2 zák. o ss právo ke stížnosti na toto rozhodnutí k nss. A po této stránce jde ze spisů, že st-l na rozhodnutí bursovní rady podal dohlédací stížnost k žal. úřadu a žal. úřad také o této stížnosti v mezích návrhu st-lova jednal, prohlásiv, že neshledává důvodů, aby v žádaném směru proti bratislavské burse bylo zakročeno.